

forekommer det mig ganske naturligt, at man ikke kan forudsætte hos en Bestyrelse af et Skovdistrikt den særlige Indsigt i Veibygning og Vedvedligeholdelse, som er ønskelig, hvor Veiene ere undertastede en meget stærk Benyttelse, og det staar for mig saaledes, at det er økonomisk urigtigt at lade disse Veie være undertastede et mindre kyndigt og mindre effektivt Tilsyn, end der kan staffles. Hvormeget det koster senere at faae de ødelagte Veie fætte i Stand, har det ærede Thing en Forestilling om gennem de store Bevillinger, der nu gennem 3 Aar ere medgaaede til at faae disse Veie grundforbedrede. Efter nu at have faaet dem grundforbedrede atter at lade dem forfalde paa Grund af et mindre kyndigt Tilsyn eller ialtfald at løbe den Risiko, at det sker, forekommer mig at være i høj Grad økonomisk urigtigt. Der er et gammelt Ord, som siger, at man skal ikke spare paa Skillingen og lade Valeren springe; men det turde let blive Tilfældet, naar man vilde spare paa denne lille Sum for at faae et kostbart og udstrakt Veianlæg godt holdt vedlige. At der til Hovedindsættelse af disse Veie har været betalt for saadan særlig kyndig Vedning, er en selvfølge; det er Noget, der laa langt udenfor Stovbestyrelsens Kræfter og Indsigter at foranstalte. Nu gjælder det om at sikke sig et kyndigt Tilsyn ved Vedligeholdelsen. Dertil kommer endnu, at man forrige Aar administrativt indskrænkede Tilsynspersonalet i dette Distrikt, og det ret betydeligt. Af de to Bladser, der vare inddragt man den ene, og det med en Besparelse for Statskassen af 1,800 Kr. Der er altsaa en dobbelt Grund, den ene, at selve Tilsynskraften ved Distriktet er bleven mindre; den anden den, at man overhovedet ikke kan forudsætte, at en Mand, hvor dygtig han end er til at styre et Skovdistrikt, skal have den særlige Indsigt, der udfordres for at anlægge eller grundforbedre kostbare Veie. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 11 angaar, skal jeg give den ærede Ordfører Ret i, at det ikke har ret meget at betyde for vedkommende Aantager, om Forslaget bliver vedtaget eller ikke, thi jeg kan dog ikke antage, at Meningen med at negte den foreslaaede Estergivelse af Aaanene skulde være den, at deri skulde være en Opfordring eller et Paalæg til Finansministeren om at søge Aaanet inddrevet, thi i saa Tilfælde vilde det være en aldeles grusom Foranstaltning. Disse Aaan ere af gammel Dato. For Lynæs' Vedkommende gaar Aaanene endogjaa tilbage til 1860. Den Gang Aaanene bleve søgte, blev der ikke lagt noget Skjul paa, tværtimod afgivet fuld Forklaring om, at den hele Sikkerhed, som man kunde faae

for Aaanene, var i Fiskernes Baade og Redstaber, og det forekommer mig, at allerede deraf følger, at man maa have været sig fuldt bevidst, at det ikke var Noget, der lignede fuld Sikkerhed. Men deraf følger jo ogsaa, at nu efter saa mange Aars Forløb er det ikke en Gang det samme Tal af Fiskere med den samme Værdi af Fiskeredstaber, man kunde holde sig til, ja der er maasse kun Halvdelen af dem tilbage, og altsaa skulde Aaanene kun kunne søges inddrevne hos dem, der endnu ere tilbage af de oprindelige Aaantagere; hvor mange p. Et. det er, veed jeg naturligvis ikke, men at det ihvertfald vil være en meget haard Foranstaltning, er klart. Disse Aaan have været forrentede, men, som den ærede Ordfører bemærkede, forrentede paa den Maade, at Fiskerne have faaet af Indværgsministeriets Fiskerikonto det Beløb, der behøvedes for at betale Finansministeren. Om man egentlig bliver rigere ved den Forrentning, vil jeg henstille til det ærede Thing; det forekommer mig at være bedst at høre op dermed, men saa ogsaa med det Samme opgive Forventningen om at faae Noget af den oprindelige Kapital tilbage. Naar Estergivelse af dette Aaan er ledtaget af Udvalgets Flertal i Betænkningen med den Bemærkning, at Flertallet finder det urigtigt, at Aaan af Statskassen begjæres, uden at der fra Ansøgnernes Side habes nogen virkelig begrundet Sikkerhed for at kunne opfylde deres Forpligtelser, skal jeg først blot minde om, hvad jeg allerede nylig udtalte, at ved selve Aaanenes Givelse, den Gang Regjeringen søgte Rigsdagens Samtykke til, at de Aaan maatte gives, blev det anført, at Sikkerheden kun bestod i Baade og Redstaber. Jeg tør altsaa med Bestemthed sige, at man maatte være sig fuldt bevidst, at der ikke var Noget, der endogjaa nærmede sig til, hvad det ærede Flertal nu anser for en nødvendig Betingelse for at foreslaa Aaan, nemlig at der fra Aansøgnernes Side hedes nogen virkelig begrundet Sikkerhed. Det maatte man være sig bevidst i 1860, 1862 og 1867, da Aaanene bleve givne, at en saadan Sikkerhed ikke var tilstede. Jeg skulde ogsaa formene, at det ikke blot er i disse Tilfælde, man har været sig dette fuldt bevidst. Jeg skulde formene, at der meget hyppig ser blevet bevilget Summer for gennem Aaan at op hjælpe nyttige Foretagender, men uden at man har gjort Regning paa, at Tilbagebetalingen af disse Aaan i Birkeligheden var sikker, og Rigsdagen har virkelig ofte nok havt Leilighed til at erfare, at mange saadanne Aaan ikke kunde faas tilbage, og at man for andre Aaans Vedkommende væsent-